

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН

МАЛКАТА РУСАЛКА

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Далече, далече в морето, на самото му дъно, се издига чуден дворец, в който никога не е стъпвал човешки крак. Едно време там живеел Морският цар със своите шест дъщери — шест дългокоси русалки. Всички те били ненагледни красавици, но най-малката... ах, тя нямала равна на себе си! Кожата ѝ била прозрачна като розов цвят, а гласът ѝ бил толкова нежен, че никой не можел да му устои!

Само дето очите ѝ били винаги тъжни. И докато по-големите ѝ сестри лудували в двореца, пеели, танцували и се смеели, тя по цял ден седяла замислена в своята китна градинка.

А там, сред цъфналите морски цветя, имало мраморна статуя на малко момче, потънала заедно с останките на един търговски кораб. Русалката мълчаливо я съзерцавала и се опитвала да си представи горния свят, защото изгаряла от нетърпение да го види!

Работата е там, че морските русалки нямали право да изплуват на повърхността, преди да навършат петнайсет години. Всичките ѝ сестри вече били виждали истински хора и знаели чудни истории за живота на сушата — а тя била още малка. Така копнеела да зърне слънцето, луната и звездите, да чуе песента на птиците и празничния звън на църковните камбани! Но трябвало да почака.

Ето че най-накрая дошъл и нейният ред. Една сутрин тя се понесла нагоре, лека като мехурче, и подала глава над водата. Слънцето тъкмо залязвало и вечерницата ярко блестяла в бледорозовото небе. Един огромен тримачтов кораб се поклащал сред вълните, а на палубата му светели няколкостотин фенера и се носела весела музика.

Малката русалка се приближила да го разгледа и видяла един прекрасен момък с неустойимо черни очи. Това бил принцът, който днес също имал рожден ден: ставал на цели шестнайсет години! В негова чест моряците изстреляли сто ракети и те заблестели толкова силно, че нощта се превърнала в ден!

В първия миг русалката се уплашила и се скрила под водата, но след малко пак се показала.

Струвало ѝ се, че от небето падат звезди. Целият този блясък се отразявал в морската вода като в огледало, а палубата била осветена толкова ярко, че се виждало лицето на принца! И макар да било вече много късно, тя не можела да помръдне — седяла на една скала и не откъсвала очи от него!

Скоро моряците загасили фенерите и спуснали платната.

Не щеш ли, точно тогава се разразила страшна буря. Вълните преобърнали кораба и го потопили, а прекрасният принц потънал в морето.

Малката русалка се зарадвала, защото знаела, че той ще се озове право в двореца на Морския цар, но след малко си спомнила, че хората не могат да живеят във водата, и много се натъжила.

Чак тогава разбрала, че моряците са в смъртна опасност! Гмурнала се във вълните, прегърнала принца и заплувала към брега.

По едно време бурята утихнала и небето се прояснило.

Русалката се озърнала, но от кораба нямало и следа.

Тогава тя целунала принца по челото и погалила мократа му коса. Къде да го отведе? В далечината се виждали планини със заснежени върхове, а на самия бряг се издигала малка варосана църква. Дъщерята на Морския цар доплувала до плитчините и положила принца върху златистия пясък. Искало ѝ се да остане с него завинаги.

Изведнъж се разнесъл камбанен звън и дотичали няколко красиви девойки. Русалката се скрила зад една скала и зачакала да види какво ще стане.

Една от девойките се приближила към удавника и се надвесила над лицето му. В този миг той отворил очи и ѝ се усмихнал, защото си помислил, че тя му е спасила живота.

Като видяла това, русалката скочила във водата и отплувала към двореца на своя баща.

Оттогава очите ѝ станали още по-тъжни и замечтани. Често тя излизала на брега с надеждата отново да зърне принца, но него все го нямало. Чакала малката русалка, чакала... Накрая не издържала и отишла при морската вещица, за да я помоли за помощ.

Злата магьосница живеела там, където нямало нито риби, нито морски цветя. Пред мрачните ѝ владения се вихрел страховит въртоп. Той поглъщал всеки, който дръзнал да припари наблизко. Русалката трябвало да събере всичката си смелост, за да го заобиколи. През цялото време тя си мислела само за принца и това ѝ вдъхвало сили.

— Знам за какво си дошла — рекла вещицата. — Искаш да станеш земна девойка, за да се омъжиш за принца.

Гостенката кимнала мълчаливо.

Тогава старицата се засмяла с дрезгавия си глас:

— Ама че си глупава! Е, добре. Ще ти помогна да се отървеш от тази рибя опашка и да се сдобиеш с прекрасни човешки крака. Но трябва да знаеш, че всяка стъпка на сушата ще ти причинява непоносима болка! Готова ли си на това?

— Готова съм — отвърнала твърдо русалката.

— Но не забравяй, че после няма да можеш да си върнеш предишния облик! Това означава, че повече никога няма да влезеш в двореца и няма да видиш скъпия си баща.

— Така да бъде — казала малката русалка, пребледняла от страх.

— Има и още нещо — добавила вещицата съвсем тихо. — Ако принцът се ожени за друга, сърцето ти ще се пръсне от мъка и ще се превърнеш в морска пяна.

Русалката се съгласила и с това последно условие.

— Добре тогава — казала старицата. — Ще ти приготвя една вълшебна отвара.

Изпий я преди изгрев-слънце и веднага ще се превърнеш в девойка. В замяна ще ми дадеш най-ценното, което имаш на тоя свят: неземния си глас.

— Но ако ти дам гласа си, как ще очаровам принца? — възразила влюбената русалка.

— Външната ти красота е напълно достатъчна, за да покори всяко мъжко сърце! — успокоила я вещицата и ѝ отнела гласа.

После ѝ дала една много горчива течност и я отпратила да си върви.

Точно преди изгрев-слънце малката русалка изплувала на повърхността на морето и изпила отварата. В миг я пронизала остра болка и тя затворила очи. А като ги отворила отново, видяла... лицето на прекрасния принц!

Смутена, девойката подвила рибята си опашка, за да я скрие.

Но опашката вече я нямало! На нейно място се били появили най-стройните крака, които една девойка може да си пожелае!

— Коя си ти? — попитал я принцът.

Русалката нямала глас, за да му отговори, и само го гледала с тъжните си очи.

Тогава той се усмихнал и я повел към двореца.

Точно както я предупредила вещицата, всяка стъпка на сушата ѝ причинявала непоносима болка! Но дъщерята на Морския цар била

готова на всичко, само и само да бъде до своя любим.

Оттогава тя заживяла в двореца. А там всички се отнасяли много мило с нея, особено принцът. Той я обичал като сестра и ѝ доверявал най-съкровени тайни, но за жалост нямал никакво намерение да се жени за нея, защото бил влюбен в друга — в момичето, което видял на брега след онази ужасна морска буря.

Скоро между царедворците се понесла мълвата, че принцът смята да се задоми! А истината била, че баща му, старият цар, го изпратил да поиска ръката на принцесата от съседното царство. Макар тя да не му била по сърце, момъкът трябвало да се подчини, така че един ден той се качил на кораба си и отплавал.

И естествено, взел със себе си и малката русалка.

На следващата сутрин пристигнали в двореца на принцесата и както си му е редът, тя излязла да ги посрещне.

— Но това си ти! — зарадвал се принцът. — Ти си тази, която ме изнесе полужив на брега! Вече не вярвах, че ще те срещна отново!

Двамата се прегърнали щастливи, църковните камбани забили с божествени гласове и царят пратил глашатаи да разгласят вестта за предстоящата сватба.

Пред олтара малката русалка носела прекрасния шлейф на принцесата. Всички се радвали, а на нея сърцето ѝ се топяло от мъка.

Вечерта женихът и невестата му се качили на кораба, където била приготвена пъстра празнична шатра само за тях.

Платната се издули от вятъра, всички заспали, а русалката за последен път зачакала зората.

Изведнъж от морето изплували всичките ѝ си сестри. Лицата им били тъжни, а прекрасните им дълги коси били отрязани!

— Върни се в двореца, сестрице! — продумали тъжно русалките. — Дадохме косите си на морската вещица, за да ни помогне да те спасим!

Вземи този нож. Преди изгрев-слънце трябва да го забиеш в сърцето на принца. Тогава отново ще станеш русалка! Побързай! Тази нощ един от двама ви трябва да умре!

И се гмурнали в дълбините.

Малката им сестричка влязла тихо в шатрата на младоженците, приближила се до спящия принц и го целунала по челото.

После изтичала обратно на палубата и хвърлила ножа далече, далече в морето. Обърнала се, отправила прощален поглед към своя любим и скочила в бурните вълни. Но не се превърнала в пяна, а видяла яркото слънце и се издигнала в небесата! Понесли я дъщерите на въздуха, защото тя била станала като тях!

В това време младоженците се събудили и като видели, че русалката вече я няма, много се натъжили. А тя целунала принца и полетяла върху един розов облак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.